Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 29/2012**

z dnia 13 stycznia 2012 r.

w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek

(tekst jednolity)

(Dz.U. L 12 z 14.1.2012, str. 14)

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 80 z 20.3.2012, str. 39 (29/2012)

▼B

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 29/2012

z dnia 13 stycznia 2012 r.

w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek

(tekst jednolity)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ([1]), w szczególności jego art. 113 ust. 1 lit. a) i jego art. 121 akapit pierwszy lit. a), w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek ([2]) zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ([3]). Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednolicić.

(2) Oliwa z oliwek posiada określone właściwości, zwłaszcza właściwości organoleptyczne oraz odżywcze, które, biorąc pod uwagę jej koszty produkcji, przeznaczają jej miejsce na rynku charakteryzującym się stosunkowo wysokimi cenami, w porównaniu z większością innych tłuszczów roślinnych. W świetle tej sytuacji rynkowej należy ustanowić normy handlowe dotyczące oliwy z oliwek, obejmujące w szczególności szczegółowe przepisy dotyczące etykietowania, uzupełniające te ustanowione w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych ([4]), w szczególności przepisy ustanowione w jej art. 2.

(3) W celu zagwarantowania autentyczności sprzedawanej oliwy z oliwek opakowanie do sprzedaży detalicznej powinno być małe i mieć odpowiedni system zamknięcia. Jednakże państwa członkowskie powinny mieć prawo zatwierdzania większych opakowań dla zakładów żywienia zbiorowego.

(4) Poza obowiązkowymi opisami różnych kategorii oliwy z oliwek, określonych w art. 118 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, konsumenci powinni być informowani o oferowanych rodzajach oliwy z oliwek.

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 155 z 14.6.2002, s. 27.
([3]) Zob. załącznik I.
([4]) Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

▼B

(5) Wskutek tradycji rolniczych oraz lokalnych praktyk wyciskania i sporządzania mieszanek nadająca się do bezpośredniego obrotu oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia może mieć zupełnie inny smak i jakość, w zależności od jej geograficznego pochodzenia. Może to spowodować różnice w cenie w ramach tej samej kategorii, które zakłócają sytuację na rynku. Nie ma zasadniczych różnic wynikających z pochodzenia w innych kategoriach jadalnej oliwy z oliwek i w związku z tym oznaczenie pochodzenia na bezpośrednim opakowaniu takiej oliwy może sprawić, że konsument uwierzy, że różnice jakościowe jednak istnieją. Aby nie zakłócać sytuacji na rynku jadalnej oliwy z oliwek, powinien zatem być ustalony na poziomie Unii obowiązkowy system oznaczania pochodzenia, ograniczony do oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, który spełnia szczegółowe warunki. Wprowadzone do 2009 r. uzgodnienia fakultatywne okazały się niewystarczające, aby uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd co do rzeczywistych cech charakterystycznych oliwy z oliwek w tym względzie. Ponadto rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ([1]) ustanowiło zasady dotyczące możliwości śledzenia mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2005 r. Doświadczenia zdobyte w tym zakresie przez podmioty gospodarcze i organy administracji umożliwiły wprowadzenie obowiązkowego oznaczania pochodzenia oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia.

(6) Istniejące znaki towarowe obejmujące wskazania geograficzne mogą nadal pozostać w użyciu, pod warunkiem że zostały oficjalnie zarejestrowane w przeszłości zgodnie z pierwszą dyrektywą Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ([2]) lub rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ([3]).

(7) Regionalne oznaczenie pochodzenia może stanowić przedmiot chronionej nazwy pochodzenia (ChNP) lub chronionego oznaczenia geograficznego (ChOG), zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ([4]). Oznaczenia wskazujące pochodzenie regionalne powinny być zarezerwowane dla ChNP lub ChOG, tak aby uniknąć nieporozumienia między konsumentami, potencjalnie prowadzącego do zakłóceń na rynku. W przypadku przywożonej oliwy z oliwek przepisy dotyczące niepreferencyjnego pochodzenia, o których mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ([5]), powinny być przestrzegane.

([1]) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.
([2]) Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1.
([3]) Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.
([4]) Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.
([5]) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

▼B

(8) Jeśli oznaczenie pochodzenia oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia odnosi się do Unii lub państwa członkowskiego, trzeba mieć na uwadze, że nie tylko wykorzystane oliwki, ale także techniki oraz praktyki tłoczenia mają wpływ na jakość i smak oliwy. Oznaczenie pochodzenia musi wobec tego odnosić się do obszaru geograficznego, z którego oliwa z oliwek została uzyskana, który stanowi co do zasady obszar, w którym oliwa została pozyskana z oliwek. Jednakże w niektórych przypadkach oliwa jest pozyskiwana w miejscu, które nie jest tym samym co miejsce zbioru oliwek, i ta informacja powinna znaleźć się na opakowaniu lub etykietach na opakowaniu, aby zagwarantować, że konsumenci nie są wprowadzani w błąd, a rynek oliwy z oliwek nie jest zakłócany.

(9) W Unii znaczne ilości oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia składają się z mieszanek oliwy pochodzącej z różnych państw członkowskich i krajów trzecich. Należy ustanowić proste przepisy dotyczące oznaczania pochodzenia takich mieszanek.

(10) Zgodnie z dyrektywą 2000/13/WE oznaczenia wskazane na etykietach nie mogą wprowadzać kupującego w błąd, zwłaszcza pod względem cech charakterystycznych oliwy z oliwek, o którą chodzi, lub poprzez przypisywanie jej właściwości, których nie posiada, albo poprzez sugerowanie, że posiada specjalne cechy, podczas gdy w rzeczywistości większość oliw ma takie cechy. Pewne powszechnie używane oznaczenia opcjonalne, które są typowe dla oliwy z oliwek, także wymagają zharmonizowanych przepisów w celu dokładnego określenia takich oznaczeń oraz zagwarantowania, że ich trafność może podlegać weryfikacji. W związku z tym pojęcia „tłoczenie na zimno” oraz „uzyskiwanie na zimno” powinny odpowiadać określonej pod względem technicznym metodzie tradycyjnej produkcji. Niektóre terminy dotyczące właściwości organoleptycznych odnoszących się do smaku lub zapachu oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia zostały zdefiniowane przez Międzynarodową Radę ds. Oliwy z Oliwek (IOOC) w jej zweryfikowanej metodzie oceny organoleptycznej oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia. Stosowanie tych terminów na etykietach oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia powinno być zarezerwowane dla oliwy, która została oceniona zgodnie z odpowiednimi metodami analizy. Potrzebna jest procedura przejściowa dla niektórych podmiotów gospodarczych stosujących w chwili obecnej zarezerwowane terminy. Osobne odniesienie do kwasowości niesłusznie sugeruje skalę absolutnej jakości, co jest mylące dla konsumentów, jako że ten wskaźnik reprezentuje jakościową wartość tylko w odniesieniu do innych cech charakterystycznych danej oliwy z oliwek. Wskutek tego, w świetle rozprzestrzeniania niektórych oznaczeń i ich znaczenia gospodarczego, należy ustalić obiektywne kryteria odnośnie do ich używania, w celu wprowadzenia przejrzystości na rynku oliwy z oliwek.

(11) Należy podjąć kroki dla zapewnienia, by w odniesieniu do środków spożywczych zawierających oliwę z oliwek nie nadużywano zaufania konsumentów poprzez podkreślanie reputacji oliwy z oliwek bez jasnego określenia prawdziwego składu produktu. Zawartość procentowa oliwy z oliwek i niektóre oznaczenia typowe dla produktów zawierających wyłącznie mieszankę olejów roślinnych muszą wobec tego być wyraźnie wskazane na etykiecie. Ponadto należy wziąć pod uwagę specjalne przepisy ustanowione w niektórych rozporządzeniach, typowe dla produktów oliwy z oliwek.

▼B

(12) Nazwy kategorii oliwy z oliwek odpowiadają cechom fizyko-chemicznym i organoleptycznym, które są wymienione w załączniku XVI do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2568/91 z dnia 11 lipca 1991 r. w sprawie właściwości oliwy z oliwek i oliwy z wytłoczyn oliwek oraz w sprawie odpowiednich metod analizy ([1]). Wszystkie pozostałe oznaczenia pojawiające się na etykiecie muszą być potwierdzone obiektywnymi dowodami, w celu zapewnienia, że konsumenci nie są wprowadzani w błąd i że konkurencja na rynkach oliwy, o której mowa, nie jest zakłócana.

(13) W ramach systemu kontroli, ustanowionego w art. 113 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, państwa członkowskie muszą określić dowód do okazania oraz kary finansowe ponoszone w przypadku innych określeń niż te, jakie mogą być użyte na etykiecie. Bez wyrokowania o jakichkolwiek możliwościach *a priori*, taki dowód mógłby zawierać ustalony stan faktyczny, rezultaty analiz lub wiarygodne zapisy, oraz informacje administracyjne lub księgowe.

(14) Z uwagi na to, że kontrole przedsiębiorstw odpowiedzialnych za etykietowanie muszą być przeprowadzane w państwie członkowskim, w którym prowadzą one działalność, powinna istnieć procedura współpracy administracyjnej pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi, w których oliwa znajduje się w obrocie handlowym.

(15) W celu oceny systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu zainteresowane państwa członkowskie muszą składać sprawozdanie dotyczące okoliczności oraz napotkanych trudności.

(16) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nie naruszając przepisów dyrektywy 2000/13/WE i rozporządzenia (WE) nr 510/2006, niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe normy handlowe odnośnie do handlu detalicznego oliwą z oliwek oraz oliwą z wytłoczyn oliwek, o których mowa w pkt 1 lit. a) i b), pkt 3 i 6 załącznika XVI do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „handel detaliczny” oznacza sprzedaż ostatecznemu konsumentowi oliwy, o której mowa w ust. 1, oferowanej w stanie naturalnym lub zawartej w środkach spożywczych.

Artykuł 2

Oliwa, o której mowa w art. 1 ust. 1, oferowana jest konsumentowi ostatecznemu w opakowaniu o maksymalnej pojemności pięciu litrów. Takie opakowanie zaopatrzone jest w system zamknięcia, który nie może już być zapieczętowany, po tym jak został po raz pierwszy otwarty, i jest zaopatrzone w etykietę zgodnie z art. 3–6.

([1]) Dz.U. L 248 z 5.9.1991, s. 1.

▼B

Jednakże w przypadku oliwy przeznaczonej do spożycia w restauracjach, szpitalach, stołówkach i innych podobnych zakładach żywnienia zbiorowego państwa członkowskie mogą ustalić maksymalną pojemność opakowania powyżej pięciu litrów, w zależności od rodzaju placówki, o której mowa.

Artykuł 3

Opisy dokonane zgodnie z art. 118 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 uznaje się za nazwę, pod jaką produkt jest sprzedawany, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2000/13/WE.

Etykiety oliw, o których mowa w art. 1 ust. 1, zawierają, w postaci zrozumiałego i nieusuwalnego napisu, oprócz opisu, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, ale niekoniecznie w jego pobliżu, następujące informacje dotyczące kategorii oliwy:

a) oliwa z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia:

„najwyższa kategoria oliwy z oliwek, uzyskana bezpośrednio z oliwek i wyłącznie za pomocą środków mechanicznych”;

b) oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia:

„oliwa z oliwek uzyskana bezpośrednio z oliwek i wyłącznie za pomocą środków mechanicznych”;

c) oliwa z oliwek – składająca się z rafinowanej oliwy z oliwek i oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia:

„oliwa zawierająca wyłącznie oliwę z oliwek, która poddana została rafinacji i oliwę uzyskaną bezpośrednio z oliwek”;

d) oliwa z wytłoczyn z oliwek:

„oliwa zawierająca wyłącznie oliwę uzyskaną za pomocą obróbki wytłoczyn otrzymanych po uzyskaniu oliwy z oliwek oraz oliwę otrzymaną bezpośrednio z oliwek”,

lub

„oliwa zawierająca wyłącznie oliwę uzyskaną z przetworzenia wytłoczyn z oliwek i oliwę otrzymaną bezpośrednio z oliwek”.

Artykuł 4

1. Oliwa z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia i oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia, zdefiniowane w pkt 1 lit. a) i b) załącznika XVI do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, posiadają na etykiecie oznaczenie pochodzenia.

Produkty określone w pkt 3 i 6 załącznika XVI do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 nie posiadają na etykiecie żadnego oznaczenia pochodzenia.

Do celów niniejszego rozporządzenia „oznaczenie pochodzenia” oznacza odniesienie do obszaru geograficznego na opakowaniu lub etykiecie na opakowaniu.

▼B

2. Oznaczenia pochodzenia, o których mowa w ust. 1, zawierają jedynie:

a) w przypadku oliwy z oliwek pochodzącej, zgodnie z przepisami ust. 4 i 5, z jednego państwa członkowskiego lub kraju trzeciego – odniesienie odpowiednio do państwa członkowskiego, Unii lub kraju trzeciego;

b) w przypadku mieszanek oliwy z oliwek pochodzącej, zgodnie z przepisami ust. 4 i 5, z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub kraju trzeciego – jedną z następujących uwag, w stosownych przypadkach:

(i) „mieszanka oliw z oliwek pochodzących z Unii Europejskiej" lub odniesienie do Unii;

(ii) „mieszanka oliw z oliwek niepochodzących z Unii Europejskiej" lub odniesienie do pochodzenia spoza Unii;

(iii) „mieszanka oliw z oliwek pochodzących z Unii Europejskiej i oliwek niepochodzących z Unii" lub odniesienie do pochodzenia z i spoza Unii; lub

c) chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 510/2006, zgodnie ze specyfikacją danego produktu.

3. Nazwy marki lub firm, wnioski o rejestrację których zostały złożone nie później niż dnia 31 grudnia 1998 r. w ramach dyrektywy 89/104/EWG, lub nie później niż dnia 31 maja 2002 r. w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ([1]), nie są uważane za oznaczenia pochodzenia regulowane niniejszym rozporządzeniem.

4. W przypadku przywozu z państwa trzeciego oznaczenie pochodzenia jest ustalane zgodnie z art. 22–26 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

5. Oznaczenie pochodzenia, wspominające państwo członkowskie lub Unię, odpowiada obszarowi geograficznemu, na którym oliwki, o których mowa, zostały zebrane lub na którym znajduje się tłocznia, w której oliwa została uzyskana z oliwek.

Jeśli oliwki zebrane w państwie członkowskim lub państwie trzecim innym niż to, w którym znajduje się tłocznia, w której oliwa została uzyskana z oliwek, oznaczenie pochodzenia zawiera następujący tekst: „oliwa z oliwek (najwyższej jakości) z pierwszego tłoczenia otrzymana w (oznaczenie Unii lub nazwa państwa członkowskiego, o którym mowa) z oliwek zebranych w (oznaczenie Unii lub nazwa państwa członkowskiego albo państwa trzeciego, o którym mowa)".

Artykuł 5

Spośród możliwych oznaczeń, które mogą się pojawić na etykiecie oliwy, o której mowa w art. 1 ust. 1, te ustanowione w niniejszym artykule odpowiadają następującym wymaganiom:

a) oznaczenie „pierwsze tłoczenie na zimno" może się pojawić tylko odnośnie do oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia lub oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia, otrzymanych przy temperaturze poniżej 27 ° C z pierwszego mechanicznego tłoczenia przecieru z oliwek za pomocą tradycyjnego systemu uzyskiwania z wykorzystaniem tłoków hydraulicznych;

([1]) Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1.

▼B

b) oznaczenie „uzyskiwanie na zimno” może pojawić się tylko odnośnie do oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia lub oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia otrzymywanych przy temperaturze poniżej 27 ° C, za pomocą przesączania lub wirowania przecieru z oliwek;

c) oznaczenia właściwości organoleptycznych odnoszących się do smaku lub zapachu mogą pojawić się tylko w odniesieniu do oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia lub oliwy z oliwek z pierwszego tłoczenia; terminy, o których mowa w pkt 3.3 załącznika XII do rozporządzenia (EWG) nr 2568/91, mogą pojawić się na etykiecie, tylko jeśli są one oparte na wynikach oceny przeprowadzonej zgodnie z metodą przewidzianą w tym załączniku;

d) oznaczenie kwasowości lub maksymalnej kwasowości może pojawić się, tylko jeśli towarzyszy mu oznaczenie, za pomocą napisu tego samego rozmiaru i w tym samym polu widzenia, na temat wartości nadtlenku, zawartości wosku i pochłanianiu ultrafioletu, ustalone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2568/91.

Produkty sprzedawane ze znakami towarowymi, o których rejestrację wystąpiono nie później niż dnia 1 marca 2008 r. i które zawierają przynajmniej jeden z terminów, o których mowa w pkt 3.3 załącznika XII do rozporządzenia (EWG) nr 2568/91, mogą nie być zgodne z wymogami art. 5 akapit pierwszy lit. c) niniejszego rozporządzenia do dnia ►C1 1 listopada 2011 r. ◄

Artykuł 6

1. W przypadku gdy obecność oliwy, o której mowa w art. 1 ust. 1, w mieszance oliwy z oliwek i innych olejów roślinnych jest zaznaczona na etykiecie w innym miejscu niż na wykazie składników, z użyciem wyrazów, obrazów lub grafiki, mieszanka, o której mowa, musi mieć następujący opis towarowy: „Mieszanka olejów roślinnych (lub określone nazwy olejów roślinnych, o których mowa) i oliwy z oliwek”, z następującą po niej bezpośrednio zawartością procentową oliwy z oliwek w mieszance.

Obecność oliwy z oliwek może być zaznaczona za pomocą obrazów lub grafiki na etykiecie mieszanki, o której mowa w pierwszym akapicie, tylko w przypadku gdy wynosi ona więcej niż 50 % mieszanki, o której mowa.

Państwa członkowskie mogą zakazać produkcji na swoim terytorium mieszanek oliwy z oliwek i innych olejów roślinnych, o których mowa w akapicie pierwszym, do celów wewnętrznej konsumpcji. Nie mogą jednak zakazać wprowadzania do obrotu na swoim terytorium takich mieszanek pochodzących z innych krajów i nie mogą zakazać produkcji na swoim terytorium takich mieszanek przeznaczonych do wprowadzania do obrotu w innym państwie członkowskim lub do wywozu.

2. Z wyjątkiem tuńczyka w oliwie z oliwek, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1536/92 ([1]), oraz sardynek w oliwie z oliwek, o których mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2136/89 ([2]), w przypadku gdy obecność w środkach spożywczych oliwy, o której mowa w art. 1 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, innej niż oliwa, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest zaznaczona na etykiecie w innym miejscu niż w wykazie składników, przy użyciu wyrazów, obrazów lub grafiki, bezpośrednio po opisie towarowym środka spożywczego podawana jest zawartość procentowa oliwy z oliwek, o której mowa w art. 1 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w stosunku do całkowitej wagi netto środka spożywczego.

([1]) Dz.U. L 163 z 17.6.1992, s. 1.
([2]) Dz.U. L 212 z 22.7.1989, s. 79.

▼B

Zawartość procentowa dodanej oliwy z oliwek w stosunku do całkowitej wagi netto środków spożywczych może być zastąpiona zawartością procentową dodanej oliwy z oliwek w stosunku do całkowitej zawartości tłuszczów, za pomocą dodania wyrazów „zawartość procentowa w tłuszczach".

3. Opisy, o których mowa w art. 3 akapit pierwszy, mogą zostać zastąpione wyrazami „oliwa z oliwek" na etykietach produktów, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim niniejszego artykułu.

W przypadku obecności oliwy z wytłoczyn z oliwek wyrazy „oliwa z oliwek" zastępuje się jednak wyrazami „oliwa z wytłoczyn z oliwek".

4. Informacje, o których mowa w art. 3 akapit drugi, nie są wymagane na etykietach produktów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 7

Na prośbę państwa członkowskiego, w którym znajduje się adres producenta, osoby pakującej lub sprzedawcy, pojawiający się na etykiecie, dany podmiot dostarcza dokumentację na poparcie oznaczeń określonych w art. 4, 5 i 6, opartą na jednym lub więcej z następujących elementów:

a) stan faktyczny lub stan faktyczny ustanowiony naukowo;

b) rezultaty analiz lub zapisów automatycznych wykonane na reprezentatywnych próbkach;

c) informacja administracyjna lub księgowa, zgodna z przepisami Unii lub przepisami krajowymi.

Zainteresowane państwo członkowskie uznaje tolerancję pomiędzy oznaczeniami, o których mowa w art. 4, 5 i 6 i pojawiającymi się na etykiecie, oraz wnioskami wyciągniętymi na podstawie przedstawionej załączonej dokumentacji lub porównawczych opinii eksperckich, uwzględniając słuszność oraz powtarzalność metod i dokumentacji, o której mowa, oraz, gdzie stosowne, słuszność i powtarzalność porównawczych opinii eksperckich.

Artykuł 8

1. Państwo członkowskie przesyła Komisji nazwę i adres organu lub jednostek odpowiedzialnych za monitorowanie zastosowania niniejszego rozporządzenia, ta zaś informuje inne państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony, które o to proszą.

2. Państwo członkowskie, w którym znajduje się adres producenta, osoby pakującej lub sprzedawcy, pojawiający się na etykiecie, na podstawie wniosku o weryfikację, pobiera próbki przed końcem miesiąca następującego po miesiącu wniosku i weryfikuje prawdziwość oznaczeń na etykiecie, o których mowa. Wniosek ten może być przesłany przez:

a) właściwe służby Komisji;

b) organizację podmiotów gospodarczych w danym państwie członkowskim, o której mowa w art. 125 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007;

c) jednostkę kontrolującą innego państwa członkowskiego.

▼B

3. Wnioskom, o których mowa w ust. 2, towarzyszą wszystkie informacje potrzebne do wnioskowanej weryfikacji, w szczególności:

a) data pobrania próbek lub zakupu oliwy, o której mowa;

b) nazwa i adres przedsiębiorstwa, w którym próbka została pobrana lub w którym oliwa została zakupiona;

c) ilość partii, o których mowa;

d) kopia wszystkich etykiet pojawiających się na opakowaniu oliwy, o którą chodzi;

e) rezultaty analiz lub innych porównawczych opinii eksperckich, wskazujące wykorzystane metody i nazwę/nazwisko i adres laboratorium lub eksperta, o których chodzi;

f) gdzie stosowne, nazwa dostawcy oliwy, o którą chodzi, jak zadeklarowane przez sprzedającego.

4. Przed końcem trzeciego miesiąca następującego po miesiącu wystosowania wniosku, o którym mowa w ust. 2, zainteresowane państwo członkowskie poinformuje osobę składającą wniosek o numerze referencyjnym i o podjętym działaniu.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie podejmą konieczne środki, w tym dotyczące systemu kar, w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Państwa członkowskie informują Komisję o podjętych w tym celu środkach, nie później niż do dnia 31 grudnia 2002 r., oraz o zmianach do tych środków, przed końcem miesiąca następującego po miesiącu ich przyjęcia.

Republika Czeska, Estonia, Cypr, Łotwa, Litwa, Węgry, Malta, Polska, Słowenia i Słowacja informują Komisję o środkach, o których mowa w akapicie pierwszym, nie później niż do dnia 31 grudnia 2004 r. oraz o zmianach do tych środków, przed końcem miesiąca następującego po miesiącu ich przyjęcia.

Bułgaria i Rumunia informują Komisję o środkach, o których mowa w akapicie pierwszym, nie później niż do dnia 31 grudnia 2010 r., oraz o zmianach do tych środków, przed końcem miesiąca następującego po miesiącu ich przyjęcia.

2. Do celów sprawdzania oznaczeń, o których mowa w art. 4, 5 i 6, zainteresowane państwa członkowskie mogą wprowadzić system zatwierdzania przedsiębiorstw, których urządzenia związane z pakowaniem znajdują się na ich terytorium.

Zatwierdzenie jest przyznawane, zaś alfanumeryczna identyfikacja przydzielona wszystkim występującym o to przedsiębiorstwom, które spełniają następujące warunki:

a) posiadają urządzenia do pakowania;

b) podejmują się gromadzenia oraz przechowywania dokumentacji dowodowej wymaganej przez państwo członkowskie, na podstawie art. 7;

▼B

c) mają system gromadzenia, który umożliwia kontrole pochodzenia oliwy mającej oznaczenie pochodzenia w sposób zadowalający zainteresowane państwo członkowskie.

W stosownych przypadkach etykieta posiada alfanumeryczną identyfikację zatwierdzonego zakładu pakującego.

Artykuł 10

Zainteresowane państwa członkowskie przyłają Komisji, nie później niż dnia 31 marca każdego roku, sprawozdanie zawierające następujące informacje za ubiegły rok:

a) wnioski o weryfikację, otrzymane zgodnie z art. 8 ust. 2;

b) podjęte weryfikacje i te rozpoczęte w poprzednich latach gospodarczych, a wciąż będące w toku;

c) uzupełnienie przeprowadzonych weryfikacji i zastosowanych kar.

Sprawozdanie przedstawia te informacje według roku, kiedy weryfikacja została podjęta, i według kategorii naruszenia. W stosownych przypadkach określa wszystkie napotkane specyficzne trudności oraz proponowane ulepszenia odnośnie do kontroli.

Artykuł 11

Rozporządzenie (WE) nr 1019/2002 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 12

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Produkty, które zostały legalnie wyprodukowane i oznakowane w Unii lub legalnie przywiezione do Unii i dopuszczone do swobodnego obrotu przed dniem 1 lipca 2012 r., mogą być sprzedawane do chwili wykorzystania wszystkich zapasów.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1019/2002 (Dz.U. L 155 z 14.6.2002, s. 27)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1964/2002 (Dz.U. L 300 z 5.11.2002, s. 3)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1176/2003 (Dz.U. L 164 z 2.7.2003, s. 12)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 406/2004 (Dz.U. L 67 z 5.3.2004, s. 10)	Wyłącznie art. 3
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1750/2004 (Dz.U. L 312 z 9.10.2004, s. 7)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1044/2006 (Dz.U. L 187 z 8.7.2006, s. 20)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 632/2008 (Dz.U. L 173 z 3.7.2008, s. 16)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1183/2008 (Dz.U. L 319 z 29.11.2008, s. 51)	
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 182/2009 (Dz.U. L 63 z 7.3.2009, s. 6)	
Rozporządzenie Komisji (UE) nr 596/2010 (Dz.U. L 173 z 8.7.2010, s. 27)	

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1019/2002	Niniejsze rozporządzenie
Artykuły 1–8	Artykuły 1–8
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 9 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2	Artykuł 9 ust. 2
Artykuł 9 ust. 3	—
Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11	—
—	Artykuł 11
Artykuł 12 ust. 1	Artykuł 12 ust. 1
Artykuł 12 ust. 2 akapit pierwszy	—
Artykuł 12 ust. 2 akapit drugi	—
Artykuł 12 ust. 2 akapit trzeci	—
Artykuł 12 ust. 2 akapit czwarty	—
Artykuł 12 ust. 2 akapit piąty	Artykuł 12 ust. 2
—	Załącznik I
—	Załącznik II